

φαντασθῇ ἂν οἱ περὶ τὰ μέρη ταῦτα οἰκοῦντες ἀπολαύωσι τοῦλάχιστον διὰ τῆς ὁσφρήσεως ἐκείνου τοῦ ὁποίου ὁ εἰσερχόμενος ἐν τοῖς μυροπωλείοις τοῦ Pinaud ἢ τοῦ Violette. Ὡστε οὐδόλως θὰ ἐκπλαγῇ ἀκούων ὅτι, καλῶς πάνυ ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἰς μέρη τινὰ, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεσκέφθη, τοσαύτη δυσωδία ἀνεπέμπετο, ὥστε αὐτὴ μὲν ἠναγκάσθη νὰ ἀποφράξῃ τὴν ῥίνα, ἡ πόρθησε δὲ πῶς οἱ πέριξ οἰκοῦντες δύνανται νὰ ζώσιν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Περίεργον! ποτὲ δὲν ἐνθυμούμεθα τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων ἄνευ οὐρανοῦ ἐξόχως χειμερινοῦ, καὶ τὴν τελετὴν τῆς Δεξαμενῆς χωρὶς ἐπίλογον βροχῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ παρισταμένου πλήθους· θὰ ἐλέγομεν ὅτι ὁ Θεὸς μεθ' ὧν τῶν ἀγγελικῶν καὶ ἀγιολογικῶν ταγμάτων αὐτοῦ χύνει δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς εὐλαβοῦς φρενίτιδος, ἥτις καταλαμβάνει τὰ πλάσματά του ἐπὶ τῇ καταδύσει τοῦ Σταυροῦ, μέχρις ἀμοιβαίας καταξέσχισως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης· δάκρυα πρὸς τὰ ὁποῖα τυφλὰ ἡμεῖς πλάσματα, ἀντὶ ν' ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας μας, ἀνοίγομεν τὰς ὀμβρέλας μας. Ἀλλ' ἡδὴ δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς τοιαύτης ὑπερσευδῆς εἰκασίας, ἀφ' οὗτο ὁ Σταυρὸς ἐκεῖνος, ὁ ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ὠκεανοῦ ἀνασυρόμενος ὡς ὁ τιμιώτερος τῶν μαργαριτῶν, μετεβλήθη εἰς ταπεινὸν νευρόσπαστον συγκρατούμενος ὑπὸ ταινίας καὶ ὑφιστάμενος παροδικὸν τι βάπτισμα ἐν τοῖς ὕδασι τῆς Δεξαμενῆς ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Μητροπολίτου.

Καὶ φέτος ἡ ἡμέρα ἦτον ὑπὲρ ποτε χειμονιάτικη, μὲ μολύβδινον οὐρανόν, παγερὰ, καὶ διασειομένη ὑπὸ ἀγρίου ἀνέμου. Διὰ τοῦτο οἱ συνήθως φιλέορτοι τῆς δεξαμενῆς ἦσαν πολὺ ἀραιωμένοι· ὁ βορρᾶς ἐφόδισε πρὸ πάντων τὰς κυρίας μας, αἵτινες πολὺ ἀνεπαρκῶς ἀντεπροσωπεύοντο ὑπὸ φετίων καὶ καπελίνων ἢ πολὺ ἀώρων ἢ πολὺ φθινοπωρινῶν· μόνον ἀπὸ μιᾶς ταρατσας κομφῦ παρακειμένου οἰκίσκου προβάλλουσι τρελλῶς συμπεπλεγμένοι καὶ θεώμενοι δύο τρεῖς ἐρατεῖναι κεφαλαί, ἀψηφῶσαι τὴν ἐχθρικὴν ἀτμόσφαιραν ἀλλ' εἶνε τόσῳ μακρὰν ὅσῳ νὰ μὴ δύνανται νὰ μετέχῃσι τῆς ἐορτῆς, πλουτίζουσαι τὴν εὐτυχίαν μας, καὶ τόσῳ πλησίον ὅσῳ νὰ μᾶς κάμωσι νὰ ζηλεύωμεν καὶ νὰ κολαζώμεθα. Τὰ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς δεξαμενῆς ὑψώματα ἦσαν κατελιμμένα, πεζότατα ὑπὸ παιδίων καὶ μὴ παιδίων, ὅχι, ὡς ἄλλοτε, ὑπὸ κυματιζόντων ποδογύρων, οἵτινες παρεῖχον τὴν ἰδιαίτεράν ἐκ τῆς ἐορτῆς τέρεψιν εἰς τοὺς κάτωθεν αὐτῶν καρδοκοῦντας θηρευτὰς τῶν ποδῶν. Κρίμα τὰ ὄνειρα τοῦ πτωχοῦ ἐκεῖ πέραν καφετζῆ, ἅτινα ἀκλεῶς ἐματαιώσεν ὁ ῥιγηλὸς βορρᾶς, καὶ κρίμα τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν λοφίσκων κατὰ σειρὰν φυτευμένα λαχανικά του, ἅτινα ἀκλεέστερον εἶδομεν νὰ καταπατῶσιν οἱ πόδες τῶν συνωθουμένων· ἂν ἦσαν τοῦλάχιστον ὠραῖοι...

Ἀλλὰ κατωρθώθη νὰ δίδεται εἰς τὴν εἰρηνικὴν μας αὐτὴν τελετὴν ἀπαισία ὄψις διὰ τῆς παρουσίας στίφους χωροφυλάκων, τοὺς ὁποίους νομίζετε προορίζουσι καὶ τρέφουν καὶ ὀπλίζουσι διὰ νὰ τοὺς ἐπιδειξώσιν ἐν ὅλῃ τῇ σκαιότητι καὶ τῇ πανοπλίᾳ των εἰς τὰ Φωτὰ μας. Καὶ πρὸ πάντων εἶνε ἀνυπόφοροι οἱ ἐφιπποὶ χωροφύλακες. Ἐδιαλέξατε τὴν θέσιν σας κάτωθεν μιᾶς πευκούλας, στρέφετε τὰ μάτια σας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐορτασίου ὁμίλου, ἀναμένετε τὸν Μη-

32

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

32

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 399)

Ἀλλ' αἱ παρακλήσεις αὐτῆς οὐδ' ἠκούοντο ἐν μέσῳ τοῦ τηλικούτου πατάγου, τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ταραχῆς. Ξίφη, βραχίονες, κῶπαι, κεφαλαί, κάμακες, στήθη, φιάλαι, τράπεζαι, σκίμπωδες, κρότοι, δούποι, οἰμωγαί, ἀραί, βλασφημίαι, ἀναθέματα, κραυγαὶ λύσεως καὶ ἀγωνίας, ἐξ ὧν διεκρίνοντο μόνον ἡ λέξις, αὐτόνομοι! καὶ ἡ λέξις κτυπάτε! Ἡ θαυματουργὸς λέξις, ἣν εἶχεν εἰκῇ σχεδὸν καὶ ἄνευ ἐλπίδος σπείρει ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, ἐβλάστησε τὴν ἄλλην ἐκείνην λέξιν, ἥτις εἶναι τὸ μόνον αὐτῆς στήριγμα.

Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἦτο, σχετικῶς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἐπινείου, μεγίστη. Πεντήκοντα ἄνδρες εὐρίσκοντο ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ περὶ τὴν θύραν συνωθούμενοι. Οἱ Βενετοὶ καὶ περ ἐνοπλοὶ ὄντες, συνείδον ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιμεινώσιν ἄν-

τιτασόμενοι κατὰ πάσης ἐκείνης τῆς πληθούς· μόνῃ ἡ ἀρχηγὸς των δὲν ἀπεθαρρύνετο καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Κτυπάτε, ἐκραζέ λυσσῶσα· συλλάβετε τοὺς! τοὺς δύο! μόνον τοὺς δύο. Τοὺς ἄλλους σκορπίσατέ τους.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ αὐτήν. Μόνος ὁ κάπηλος, ὅστις καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν ἐκράτει συνημμένας τὰς χεῖρας ἐν σχήματι ἐσχάρας, τὴν εἶδε θορυβοῦσαν καὶ τῇ εἶπε.

— Τί ἔχεις, κυρά; Διατί κάμνεις ἔτσι; Νὰ μοῦ πληρώσῃτε τοῦλάχιστον τὰ γυαλικά, ὅπου ἔσπασαν οἱ ἄνθρωποι σας. Αὕτη οὐδὲν τῷ ἀπήντησε.

Ἐν τούτοις οἱ Βενετοὶ ὑπέκυψαν ἡδὴ. Ἐρρίψαν τὰ ξίφη ἀπὸ τῶν χειρῶν των καὶ ἡ συμπλοκὴ ἔπαυσεν. Οὐχ ἤττον, τινὲς ἐκ τῶν νησιωτῶν, κρατοῦντες κώπας καὶ ἀρπάγας, ἐδείκνυνον διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσῃσι τὴν παιδιάν.

— Παραδιδόμεθα, εἶπεν εἰς τῶν Βενετῶν πρὸς τὸν Ἰωάννην Βενδίκην.

— Ἐσυχάσατε, παιδιὰ, μὴ κτυπάτε πλέον· εἶπεν οὗτος πρὸς τὸ πλῆθος. Παραδόθησαν.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἐννόουν τί ἐσήμαινεν ἡ λέξις παρεδόθησαν, καὶ ἠπόρουν διατί νὰ παύσωσιν, ἀφοῦ ἅπαξ εἶχον ἀρχίσει, ἀλλ' ὅμως ἐσεβάσθησαν τὴν θέλησιν τοῦ Ἰωάννου, πρὸς ὃν εἶχεν ἀναβῇ εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν ἡ συμπάθεια τοῦ πλήθους.

Ἡ δὲ παράδοξος ἐκείνη γυνὴ ἐφρύαττε.

— Τί εἶπατε, ἄνδρσι; ὦρετο δάκνουσα τὰς χεῖρας καὶ

τροπολίτην καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα, καὶ τὴν μουσικὴν· ἀλλ' αἰφνης ἀντικρύζετε μακρόθεν εἰκοσάδα ἐφίπων χωροφυλάκων μὲ ἀρειμανίους φυσιογνωμίας καὶ ἀρειμανιωτέρους μύστακας, ὁρμῶντας καὶ κυριεύοντας τὸν πτωχὸν λόφον τῆς δεξαμενῆς· μετ' οὐ πολὺ τὰ ὀπίσθια ἐνὸς ἵππου σὰς ἐξωθοῦσιν ἐκ τῆς θέσεώς σας, φεύγετε, καὶ σὰς γυρίζει· πίσω ἄλλος ἵππος, σὰς ἀποκλείεται ἡ ἐξοδος, καὶ γυρίζετε ἀπληπισμένοι ὡς ἂν κατελήφθητε ἐν κλειστῷ δωματίῳ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς, μόλις ἀπευθύνετε τὸν λόγον εἰς γνωρίμιόν σας, τὸν ὁποῖον ἔχετε τὴν ψυχραϊμίαν ν' ἀναγνωρίσετε καὶ πλησιάσῃτε ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγχύσεως, καὶ ὁ παρὰ τὸ οὐς σας χρεμετισμὸς ἐφορμῶντος ἵππου σὰς διευθύνει εἰς τὴν δύσιν, καὶ τὸν φίλον σας εἰς τὴν ἀνατολήν, στρέφετε καὶ βλέπετε παντοῦ κακὸ, καὶ τρομάρα, καὶ φευγὴ, καὶ καταδίωξιν, ὡς νὰ κατελήφθημεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ συνωμοτούντες κατὰ τῶν καθεστῶτων, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις μέχρις οὗ παραταχθῶσι κυκλοτερῶς περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀγιασμοῦ. Καὶ τότε ἀρχίζει ἄλλη κωμικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐορτῆς τοῦ εἰρηνικωτέρου ἐπὶ τῆς γῆς Συμβόλου καὶ τῶν γυμνῶν ξιφῶν τῶν ἐφίπων χωροφυλάκων πρὸς τιμὴν ἐκείνου!

Δὲν ἠξεύρω ἂν καὶ ἀλλαγῇ, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ὑπάρχει περιεργὸς μανία, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν ἐορταστικὴν. Συνίσταται δὲ αὕτη εἰς τὸ ἐκ παντὸς τρόπου γενεῶν καὶ ἐγκαθιδρύειν ἐπέτειον ἐορτῆν ὀνόματος, ὅχι μόνον ἂν ὀνομάζεσθε, ὑποθέτω, Κωνσταντῖνος, ὅτε δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀποφύγετε, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὀνομάζεσθε Καλακαοῦας, ὅτε πρέπει νὰ ἐορτάζετε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, διότι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ σύμπτωσις τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου τῶν ὀνομάτων, ἢ, ἂν θέλετε, τοῦ ἁγίου Καλλιστράτου. Προχθεὶς τῶν Θεοφανείων ἐώρταζον μαζῇ μὲ τοὺς Θεοφάνας καὶ οἱ

φίλοι μας Θεόφραστος Μ... καὶ Ἀριστοφάνης Α... ὁ μὲν δυνάμει τοῦ πρώτου συνηθιστοῦ, ὁ δὲ δυνάμει τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐορτάζουν καὶ αἱ Θεῶναι. Θέλετε χάριν περιεργίας νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη, εὐμενεῖς ἀναγνώσται; Ὁ Δημοσθένης φορτῶνεται τὸν Ἅγιον Δημήτριον ὁ Μιλτιάδης τὸν Μιχαήλ, ἡ Ἀνδριὰνα, τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν. Ἐνίοτε διὰ νὰ ἀνεύρητε τὴν ὁμοιότητα πρέπει νὰ ἔχητε ὑπομονὴν καὶ ἱκανότητα δούτου· οὕτως ὁ Λεωνίδας ἐορτάζει τοῦ ἁγίου Διονυσίου! Καὶ ἄλλοτε πρέπει νὰ εἰσθε ἐξοχοὶ αἰνιγματολῦται, ὅταν σὰς προτείνονται προβλήματα ὡς τὰ ἐξῆς: Διατί αἱ Ἀμαλῖαι τελοῦσι τὴν ἐορτὴν τῶν τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης; Ἀπάντησις: διότι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐώρταζε τὰ γενεθλιά της ἡ μακαρίτις βασιλισσά μας Ἀμαλία!

Βαρὺ, ἀνατολίτικο, πυκνὸν, φιλοτυπωμένον, ὀγκῶδες, πλήρες σοβαρῶν πραγμάτων, πληροφοριῶν, καταστατικῶν εἰδήσεων, ἐπιστημονικῶν ἄρθρων, μᾶς ἦλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὸ **Ἀνατολικὸν Ἡμερολόγιον**, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ φίλου δημοσιογράφου κ. **Α. Παλαίου-λόγου** μετὰ σιδηρᾶς ἐπιμελείας καὶ ἀκαμάτου φιλοπονίας. Διατρέχει ἤδη τὸ Ἀνατολικὸν Ἡμερολόγιον τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἔτος, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι οἷας ἐκτιμήσεως ἔσχε τὸ πρῶτον, τοιαύτης θέλει τύχει καὶ τὸ δεύτερον, ἀναγκαιότατον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις διὰ τοὺς μετὰ τῆς Τουρκίας συναλλασσομένους ἢ ἀπλῶς ἐπισκεπτομένους αὐτήν. Εἶναι πολὺ καλὰ ἐκτετυπωμένον, ἐθαυμάσαμεν δὲ τὸ μέρος τῶν ἐμπορικῶν ἀγγελιῶν του διὰ τὴν καλλιτεχνικωτάτην ἐκτύπωσιν ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ κ. Παλαμάρη ἐν Πέτρᾳ. Ὁμολογοῦμενος εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τοιαύτην φιλοκαλίαν δὲν εἶδμεν ἐν Ἀθήναις.

ἐκτοξεύουσα ἄγρια βλέμματα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Παρεδόθητε, εἶπατε; Ἄ, προτοῦ νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σας ἡ λέξις αὕτη, ἔπρεπε νὰ σχίσῃ τὸν λαϊμόν σας, νὰ γείνη λεπίς μαχαίρας, νὰ σὰς σφάξῃ. Παρεδόθητε; Δὲν εἰξεύρετε ὅτι ὁ τάφος σας εἶναι σκαμμένος καὶ θὰ σὰς στεῖλω εἰς τὸ κάτεργον; Δὲν ἠξεύρετε ὅτι θὰ σὰς κρεμάσω εἰς τὰ ἐξάρτια τῆς γαλέρας μου;

Τὴν φορὰν ταύτην, ὅτε εἶχε παύσει ἡ μάχη, ἡ παραφορὰ τῆς Βενετῆς ἦτο πρὸς πάντας θεατὴ. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων ἔμειναν ἐπὶ τινὰ χρόνον θεωροῦντες μετὰ βραθείας περιεργίας τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο φαινόμενον θηλείας.

— Νὰ τὴν πιάσωμεν, ἀφέντη, αὐτήν; εἶπεν ἀλιεύς τις πρὸς τὸν Ἰωάννην.

Οὗτος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ἀνεζήτει ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ τὰ πιθανὰ αἶτια, δι' ἃ ἡ γυνὴ αὕτη ἐζήτει τὴν μοναχὴν Ἀγάπην καὶ εἶτα διέταξε τοὺς συντρόφους τῆς νὰ συλλάβωσιν αὐτήν. Εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἴσως αὕτη δύναται νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τούτων, ἂν ἐκθιασθῇ. Συνήνεσεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀλλ' εὐθὺς μετενόησεν.

— Ὅχι, εἶπε.

Καὶ ὡς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μηνᾶν, ὅστις ἐθεώρει αὐτὸν ἀπορηματικῶς, ἐπανέλαβε.

— Δὲν πρέπει νὰ προτρέχωμεν τῆς θεῆς Προνοίας, ἀλλὰ ν' ἀκολουθῶμεν αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Πρωτὰν τινὰ τοῦ Μαΐου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πρὶν ἢ συμβῶσιν ἐν τῷ προλαβόντι κεφαλαίῳ ἱστορούμενα, Βενετικὸς στόλος συγκεῖμενος ἐξ εἰκοσι γαλερῶν εἶχε προσορμισθῇ εἰς τὴν νήσον Θήραν.

Ὁ Μάρκος Σανούτος ἔχων ἐξ γαλέρας ἰδιοκτῆτους αὐτοῦ, εἶχεν ἀποπλεύσει ἐκ Βενετίας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου. Τοῦτον ἠκολούθησαν πολλοὶ εὐπατρίδαι μὲ ἴδια πλοῖα ἑκάστος.

Αὕτη ἦτο ἡ περίφημος δι' ἰδιωτικῶν δαπανῶν ἐκστρατεία, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ κατάκτησις τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, αἵτινες εἶχον ὑποταγῇ ἤδη πλὴν δύο ἢ τριῶν, ἀμα ὡς ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς Βενετίας καὶ πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Περὶ τὸ λυκαυγές, ἀκράτιόν τι προσήγγισεν εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου.

— Ποῖοι εἰσθε; ἠρώτησεν ὁ σκοπός.

— Εἴμεθα οἱ ἀκταιωροί, ἀπάντησεν ἡ φωνὴ τοῦ πηδαλιούχου.

— Καὶ τί θέλετε;

— Ἐδῶ εἶναι ὁ Μαῦρος;

— Κοιμᾶται.

— Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀρχηγόν.

— Πόθεν;

Ἐκ Πατρῶν προπαρασκευάζεται ἐπιτροπὴ Οἰνοποιῶν καὶ Ἀμπελοκτημόνων ἐλθοῦσα ἐνταῦθα νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν καταστροφὴν ἣν προετοιμάζει εἰς τὴν ἀμπελοπαραγωγὴν ὁ ἐπὶ τῶν οἴνων φόρος. Ὅ,τι δὲν πράττουν αἱ ὀπιόφαγοι Ἀθηναί, ἃς τὸ πράξουν τοῦλάχιστον αἱ ζῶνται **Πάτριαι.**

Ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα, ὁ δόκτωρ Σλῆμαν πρόκειται νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν Περικλῆ! Καὶ ἂν πάγῃ ἔτσι κρεσσέντο ζητῶντας μεγάλους ἀνδρας, μίαν ἡμέραν θὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν Πύρρον!

Ἄν πιστεύσωμεν τὸν ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴν τῶν *Καιρῶν*, ἡ κυβερνήσις μας τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς βορειοδυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, πλησίον τῆς παλαιᾶς Ἀκαδημίας, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ ἐν πολέμῳ πίπτοντες καὶ ὅπου ὑποτίθεται ὅτι εἶναι θαμμένοι ὁ Περικλῆς.

Φαντάζεσθε τώρα ἂν εὕρεθῇ ὁ Περικλῆς τί κηδεῖαν ἔχομεν νὰ τοῦ κάμωμεν! Πολὺ φοβούμεθα μήπως οἱ κύριοι Πανταζῆς καὶ Φιλήμων προπαρασκευάσουν ἀπὸ τοῦδε ἐπικηδείους κ' ἐπιτιφίους!

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνταποκριτὴν τῶν *Καιρῶν*, ἀφοῦ ἀνασκάψῃ καὶ τὸν Περικλῆ, θὰ πάρῃ τὴν κυρίαν ἀρχαιολογίαν καὶ θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην, τὴν ὁποίαν θὰ τὴν κάμῃ ἄνω κάτω.

Προχθὲς τὴν Πέμπτην, τὸ δειλινόν, ζηλεμένο ταῖρι, ἀστυνομικός κλητὴρ καὶ χωροφύλαξ, σφιγκτὰ σφιγκτὰ κρατούμενοι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ ἄλλου, — μὴ περιμένετε ν' ἀκούσετε φορικτὴν περιγραφὴν ἀλληλοσπαραττομένων, — ἐξήρχοντο ἀπὸ οἰνοπωλείον, ἐνθα, ἐπόμενοι τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ, ἐβαπτίσθησαν χριστιανικώτατα ἐν Ἰορδάνῃ τῆς μέθης. Καὶ ἐθορύβουν, καὶ ἐξελαρυγγίζοντο, καὶ ἐξεκού-

φαιναν καὶ διέγραφον ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἄτακτα ἡμικύκλια καὶ ποικίλα zigzag. Τίς οἶδε ποῦ κατέληξεν ἡ εὐθυμία τῶν εἰς τῖνας ὠμοπλάτας ἐξέσπασεν ἡ σπάθα τοῦ χωροφύλακος καὶ εἰς τῖνα θυλάκια ἐγλύστρησεν ἡ χεὶρ τοῦ κλητῆρος, διὰ νὰ καταστήσῃσι πληρεστέραν τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν. Ἐκτὸς ἂν ἦσαν λωποδῦται ἢ ταραξίαι, μετημφισμένοι ἐπὶ τὸ σατυρικώτερον, καὶ τότε, φυσικὰ, θὰ ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικώτεροι ἐν τῇ εὐθυμίᾳ τῶν...

Εἶναι φορικτὰ ὅσα μᾶς διηγήθη γραῖά τις ξένη ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Νάκη περὶ τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Γουδῆ τελουμένων, ὅπου ἐπεριποιεῖτο τὴν ὑπὸ εὐλογίας προσβληθεῖσαν θυγατέρα τῆς. **Οἱ ἀσθενεῖς δέρονται μὲ τὸ λουρὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου.** Προσκαλοῦμεν τὸν κ. Σίσυφον ν' ἀπολογηθῇ. Ἀφίνομεν καὶ τὰς ἄλλας καταγγελίας ὅτι ὅλα τὰ τρόφιμα ἐκεῖ κλέπτονται.

Ἐπιβάλλεται δὲ μία ἀνθρωποκτόνος ὑδροθεραπευτικὴ. Τὰ γάλα μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ· ὁ ζωμὸς εἰς ὕδωρ· τὸ κρασί εἰς ὕδωρ· καὶ ψωμί δὲν δίδεται ἐπαρκές. Προσκαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα, τὸν κ. Καρούδαν, — ἃς εἴπωμεν τ' ὄνομά του — νὰ προκαλέσῃ ἀνακρίσεις. Τὸν γνωρίζομεν τίμιον ἀνθρώπον, ἀτρόμητον ὑπάλληλον, καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι θ' ἀρνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του.

Ὁ διάδοχος τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς κυρίας του θὰ ἔλθουν εἰς Ἑλλάδα κατ' αὐτάς, ἐπιβαίνοντες τῆς *Φαρτασίας*, καὶ ὅμως θὰ ἔλθουν πράγματι.

— Ἀπὸ πλοῖόν τι τὸ ὅποιον ἔφθασε σήμερον.
— Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἀπὸ ποῖον εἶναι;
— Δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῖον εἶναι, διότι δὲν τὴν ἤνοιξα νὰ τὴν ἀναγνώσω. Ἀλλὰ φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ ἀγίου Μάρκου.
Ὁ σκοπὸς ἐσύριξε τρεῖς πρὸς τὸν ναύκληρον, κοιμώμενον ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς πύρας, καὶ τὸν ἀφύπνισε.
— Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος τριβῶν τοὺς ὀφθαλμούς.
— Κοιμᾶται ὁ Μαῦρος;
— Δὲν ἤξεύρω ἂν κοιμᾶται, διότι δὲν τὸν ὤνειρευόμην.
— Λοιπὸν ἐξύπνισέ τὸν Μαῦρον, καὶ ἄφησε ἐμὲ ἥσυχον.
Ὁ σκοπὸς προσέβη πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ ἐσύριξε πάλιν, ἀλλὰ μὲ ἄλλον τόνον.
— Ἰὲ τρέχει; εἶπε ναυτόπαις τις ἡμίγυμνος καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ἀνέδραμε πηδῶν εἰς τὸ κατάστρωμα.
— Ποῦ εἶναι ὁ αὐθέντης σου;
— Ποῖος αὐθέντης μου;
— Ὁ Μαῦρος;
— Ἄ, ὁ Μαῦρος λοιπὸν εἶναι ὁ αὐθέντης μου; εἶπε μὲ ἀφελῇ θαυμασμὸν ὁ ναυτόπαις.
— Αὐθέντης σου ἢ ὅ,τι διάβολον εἶναι, τί κάμνει; κοιμᾶται;
— Ὅχι, εἶναι ζωντανός, εἶπεν ὁ ναυτόπαις.
Καὶ ἔκραξε μέχρι ἐκλαρυγγισμού.
— Μαῦρε! Μαῦρε! σὲ ζητοῦν.
Ὁ Μαῦρος ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἦτο σκυθρωπός,

καὶ ἡ σκυθρωπότης του δὲν ἐφαίνετο προσερχομένη ἐκ τῆς καρδιαρίας τῆς μετὰ τὴν ἀφύπνισιν.

— Ποῖος μὲ ἔκραξεν; ἠρώτησεν.

Ὁ ναυτόπαις εἶχε χωθῇ ὑπὸ παλαιόν τι ἱστίον σκεπάζον τὴν στενὴν θυρίδα, δι' ἧς ἀνεβίβαζον τὰς ἀλύσεις, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος. Οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ὁρατός ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἰμὴ ὁ σκοπός.

— Δὲν σὲ ἔκραξα ἐγὼ, αὐθέντη, εἶπεν οὗτος· ἀλλ' ἐγὼ σὲ εἶχον ζητήσει.

— Ποῖος λοιπὸν ἐφώναξε τόσο δυνατὰ! ὥς νὰ ἤμην δύο μίλια μακρὰν, ἐμορμύρισε ὁ Μαῦρος;

— Ἐκεῖνος ὁ μάγκας, εἶπεν ὁ σκοπός.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι εἶσαι αὐθέντης μου, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ παιδός.

— Ποῦ εἰς τὸν διάβολον εἶναι; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Τὸ βλέμμα τοῦ σκοποῦ τῷ ὑπέδειξε τὸν τόπον, ὅπου ἦτο κεκρυμμένος ὁ ναυτόπαις, καὶ ὁ Μαῦρος λαβὼν τὴν ἄκραν πισσωμένου σχοινίου, ἤτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν παῖδα. Ἀλλ' οὗτος αἰσθανθεὶς τὸ κίνημα τοῦ Μαύρου καὶ προῖδὼν τὸ ἀποτέλεσμα, ἐρρίφθη μὲ ἐν πῆδημα εἰς τὸ κύτος καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὥς ἔρμα, χωρὶς νὰ πάθῃ τι. Καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως.

— Μαῦρε! Μαῦρε! σὲ βλέπω.

Ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸν φθάσῃ ὁ Μαῦρος, ὅπου εἶχε τρυ-